

مواجهه با رویدادهای آسیب زا سبب بروز اختلالاتی در انسان می شود. از میان این اختلالات « اختلال استرس پس از سانحه » است که دارای نشانه های مزمن و درمانده کننده ای می باشد، اهمیت خاصی دارد. این بیماری می تواند افت کارکرد واضحی در فرد بوجود آورد. در این تحقیق فراوانی نسبی « اختلال استرس پس از سانحه » در ۳۰۰ نفر از بیماران پرسنل پایور نیروی زمینی ارتش جمهوری اسلامی ایران که بصورت سرپائی به درمانگاه بیمارستان ۵۰۶ مراجعه کرده اند مورد بررسی قرار گرفته است. این تحقیق یک مطالعه توصیفی است. شیوع « اختلال استرس پس از سانحه » در این مطالعه ۳۹/۲٪ بوده است. میانگین سن بیماران دچار این اختلال ۳۸/۸ سال ۹۸/۲۰ درصد از بیماران دچار اختلال را مردان و ۱/۸ درصد از بیماران دچار اختلال را زنان تشکیل می دادند. ۸۸/۴ درصد از بیماران دچار اختلال متأهل و ۱/۸ درصد مجرد بوده اند. دیرند نشانه ها تنها در ۸ درصد از بیماران کمتر از ۳ ماه بوده است. ۹۲ درصد از بیماران شکل مزمن بیماری (دوام نشانه ها بیش از ۳ ماه) را داشته اند. فاصله زمانی بین تروما و بروز نشانه ها در ۵۰/۹ درصد در بیماران کمتر از ۶ ماه و در ۴۹/۱ درصد از بیماران بیش از ۶ ماه بوده است. نوع استرنسور در ۹۲ درصد از بیماران حضور در جبهه جنگ بوده و در ۷/۱ درصد از بیماران تصادف و ۰/۹ درصد از بیماران صحنه غرق شدگی بوده است. از لحاظ وضعیت مسکن ۱۷/۹ درصد خانه استیجاری و ۴۱/۱ درصد از خانه سازمانی استفاده می کرده اند. طول خدمت در ارتش در بیماران دچار « اختلال استرس پس از سانحه » بطور متوسط ۲۰/۱۸ سال بوده طول خدمت در منطقه عملیاتی در بیماران دچار اختلال بطور متوسط ۷۴/۶ سال بوده است.